

просто в мої «мультяшні очі», поки я розставлятиму крапки над «і», так би мовити. Розкажу, з чого все почалося, Зайчику. Як було до хлопців, до сокири. До того, як ми відкрили для себе магію цього горища. До того, як бодай дізнались одна про одну. Я, між іншим, боролася за право розповідати першою, бо, віриш чи ні (ми й самі щодо цього інколи сперечаємося), насправді все почалося з мене. Так, з мене, Керолайн. Тобто *Кораліни*.

Все почалося з мене, Кораліни.

До речі, ти доклала титанічних зусиль, аби приховати моє справжнє ім'я.

1

Перш ніж ми стали єдиним цілим, нас було четверо, так? Дуже, дуже давно. Ще на самому початку. Щоб повернутися туди, доведеться заново прожити перший рік, першу осінь, правда ж? Пам'ятаєш ту дивну й прекрасну пору, Зайчику? Звісно, тоді ти ще не була Зайчиком, і я також. Я була Кораліною з Вірджинії. Вперше в Новій Англії. Досі пам'ятаю те золоте вересневе світло. Як чарівно воно осяювало це лячно-миле містечко. Як падало на славетний кампус Ворренського університету, найкращого в Лізі Плюща, який тепер став моїм. Як світило на мене того надвечір'я, коли я прямувала на *демітас* — привітальну вечірку для нових учасників магістерської програми. Мені казали, що це закрита спільнота. Найкращі з кращих, чорт забирай! На моїх вустах заграла усмішка від самої думки, що тепер я одна з них. Справжня магістрантка в одній з найскладніших програм з найсуворішим відбором у всій країні, Зайчику. Надзвичайно експериментальній програмі зі словесності, яку мати зневажливо називала «худлітом».

Ти ж пам'ятаєш, що *демітас* проводили в білосніжному наметі на доглянутій галявині поміж багатостолітніх дерев. Хоча першого року ти не прийшла, так? Мабуть, побоялася йти сама? Ну а я пішла туди сама, Зайчику. У небесно-блакитних туфлях «Мері Джейн», пішки від нової квартири, що за кілька кварталів від кампусу. Хоч і мала чудову автівку, материну стару BMW, та вирішила прогулятися. Я вже казала, що була сама?

бістро. Сама не знаю чому, я аж трохи збудилася від такого видовища. «Принаймні це Ліга Плюща, Кораліно, — сказала мати. — Хоча б щось». І відпила великий ковток свого совіньон блан, як роблять у церкві, коли дякують Богові. Вона нагадала, що завжди можна повернутися в театр, на сцену, як я й хотіла. Навіть на екран, як я й хотіла, поруч із Раяном Гослінгом, як я й хотіла. Якщо, звісно, не триматиму з'їдене в собі і краще вчитиму текст. Я дивилася на свій салат: зелене листя, тертий пекорино й шматочки бекону, які я просила «будь ласка, не класти», але їх однаково поклали. В середині я розплакалась. А вголос сказала: «Дякую за поради, мамо. Я подумаю».

Тепер, пригадуючи той намет, столи і письменників, я навіть шкодую: було б подумати як слід. Навчитися не тримати з'їдене в собі. Я була готова піти. Спалити нотатник, хоч він і беріг моє найсокровенніше. Справді готова розтоптати свої маленькі мрії. Бачила, як дехто глузливо осміхався, позираючи на мою небесну сукню, і я почувалася в ній дурепою. «Світ повний дурнів», — завжди говорила мати, і я чіплялася за цю думку, стискаючи лезо. Думала, як гарно було б провести ним по внутрішній поверхні стегна, Зайчику. Мабуть, варто було піти у вбиральню, замкнутися в кабінці й трохи цим позайматися. Злегка надрізати ніжну шкіру. Спостерігати, як кров проступає прекрасними червоними крапками, схожими на маленькі троянди. Я вже збиралася йти, аж раптом побачила те, що змусило мене лишитися.

Декого, Зайчику.

Дівчину. Тендітна й самотня, вона, як і я, стояла біля прикрашеної тюлем колони і дуже швидко їла тістечка з тарілки. У сукні з візерунком найзеленішої трави. Саме трава й привернула мою увагу. На ній росли химерні квіти, назв яких я не

знала. Дівчина була дуже розгублена, немов опинилася в казковому лісі, принаймні метафорично. Постійно озиралася в пошуках славнозвісного вовка, або відьми, або когось, хто її проковтне. Воно вже поруч. О так, це виразно читувалося з її погляду. От-от нападе. Незнайомка мала яскраво-руде волосся, а її обличчя було схоже на мале налякане сердечко. Наче лялька, Зайчику. Так. Я могла б обіймати таку в темряві власної спальні. Таку гарну, що я б її навіть трохи ненавиділа, водночас люблячи до нестями. Попри небачену вроду, дівчина стояла, згорбившись над тістечками, наче хотіла зникнути. Прикольно, що й вона була в рукавичках, так само білих, як мої. Побачивши їх, трав'яну сукню і серцеподібне личко, я мимоволі усміхнулася. Вперше, відколи приїхала в це трикляте місце. Так, Зайчику, як і тобі, попервах це містечко здавалося мені справжнім пеклом. Повітря тут аж потріскувало від насильства.

Коротше, за мить ми з цією лялечкою вже йшли назустріч одна одній по тремтливій траві, правда ж? Наші кроки резонували.

— Кайра, — мовила вона вишневими вустами.

(Або ж *Kira*, як її назвала ти. Твій творчий потенціал справді розкрився на повну, Зайчику.) Я не могла відвести очей від її яскравої, насиченої помади. Аж дивно, як той відтінок нагадував мені про щось неприємне з минулого. «Помада для хвойд», — повторювала мати.

— Я Кораліна, — сказала я дівчині. У мене страшенно пересохло в роті, але вуста, як завжди, були зволожені трояндовим блиском, таким смачним, що я часто його злизувала, хоч мати й гримала, мовляв, це непристойно, і зайві калорії, і псує сяйво. Заговоривши, я вперше за день відчула те сяйво. Помітила, яке враження воно справило на цю дівчину, пробрало її до глибини душі.

— У тебе така красива сукня, — сказала дівчина на ім'я Кайра. Та дивилася вона не на сукню. На мене. Просто у вічі. І від того мені аж шкіра затерпла. У голові зазвучала музика, чудова пісня *Stereolab* про квіти й ніде.

— А мені дуже подобається твоя, — відповіла я. На її сукню я теж не дивилася.

— Твоє небо пасує до моєї трави та квітів, — засміялася вона. Мені її сміх видався незвично пронизливим.

— А твоя трава — до мого неба.

— І поглянь, — дівчина підняла долоню в білій рукавичці. Так, точнісінько як моя, в якій я ледь не до хрусту стискала ніжку келиха (друга була в кишені, зімкнута на лезі).

Кайра дивилася на наші руки як на щось магічне. Наче ми є чимось магічним. Цілий світ лише для нас двох.

— Ми пасуємо одна одній, — прошепотіли ми.

Так, промовили одночасно й однаково тихо. Хоча ще не стали єдиним цілим. Чи вистрибнув тоді зайчик? Нам здалося, що краєм ока й свідомості ми зауважили якийсь рух у кущах. Наче доля. Наче він нам підказував.

Наче він, зараза, знав ще тоді.

— Ти ж із творчості? — запитала дівчина. Насправді то було й не питання. Радше підтвердження того, що вона вже знала.

— Із творчості, — сказала я. — Літературної. Перший рік. Тільки приїхала.

— Я теж, — усміхнулася вона.

Крихітні білосніжні зубки. Такі гострі й сяйливі, мов малі перлинні лезка. Я відчула, як золоте вересневе сяйво пробилося в мене крізь хмари на небесній сукні. Дівчина ще щось говорила, та я не слухала, бо *Stereolab* у голові грала так гучно

й чудово. Було щось про те, яка вона рада, що я тут, і ми знайшли одна одну, і так далі. І як вона терпіти не може вечірки. Хіба що там є з ким поговорити.

— І я терпіти не можу вечірки, — прошепотіла я, думаючи про численні материні гулянки. Про те, як тримала таці з коктейлями й канапками, поки її подруги снували довкола, і уявляла, як штрикаю ножем їх або себе. — Хіба що я там з кимось.

— Ну, мабуть, тепер ми є одна в одній, — сором'язливо промовила лялька. Кайра.

«Ти в мене є? Будь ласочка, ти ж є в мене?» — питали її гарні очі. Я бачила в них легку закоханість і легкий страх. І тоді я стала схожа на власну матір. Відчула її холодну посмішку на зволожених вустах. Повільно їх облизала.

— Можливо, — зовсім трохи послабила я хватку на лезі. Опустила очі на тарілку з тістечками із «Аліси в Дивокраї», зі слідами від зубок на кожному. Аж раптом відчула голод, майже вовчий. — Смакота! Де ти їх узяла?

— Та отам, — вона показала на довгий білий стіл, заставлений ласощами, різнобарвними, мов великодні смаколики.

Та глянувши в той бік, я помітила аж ніяк не стіл.

Там стояла ще одна дівчина, згорблена біля краю, і спостерігала за нами.

— Хто це?

Кайра стенула плечима й наморщила носика:

— Та хтозна. Певно, поетка.

— Поетка, — повторила я, не зводячи очей з дівчини.

Вона запихала тістечка в рот і усміхалася так, наче отримувала від того сексуальне задоволення. Таке вікторіанське обличчя. Наче от-от зомліє чи підхопить сухоти. Та водночас

у її очах був отой вираз «та пішли ви». І саме він мене приголомшив, Зайчику. Вона була в огидній картатій сорочці, ніби її врода намагалась обмалювати себе графіті. Жахливе видовище, та я не могла відвести очей. Була зачарована її агресивно скуйовдженим волоссям, яке мені миттєво закортіло заплести у складні вузли, що я бачила в інтернеті. Дівчина глянула на нас своїми «та пішли ви» очима й усміхнулась. Аж дивно, як та усмішка мене зігріла. Я бачила, що незнайомка сама. Добре. Не так страшно. Коли ми підійшли до неї, ми з Кайрою, як перед тим одна до одноєї, її погляд немовби змінився й пом'якшав. У ньому вже не було отого «та пішли ви». Тепер ті очі стали схожі на найгарнішу каламутну, сіру воду.

— Привіт, — сказали ми в один голос.

Дівчина кліпнула, потішена, а може, трохи стривожена такою синхронністю. Як і я. Глянула на наші рукавички, приталені сукні з пишними спідницями, затримала вологий погляд на моєму небі.

— Гарні хмаринки, — сказала.

— Дякую, — відповіла я. — Мені подобається небо, — додала, мов дурепа.

— Мені також, — дуже серйозно промовила незнайомка.

— І мені, — прошепотіла Кайра.

— Тобі ніхто не казав, що ти схожа на русалку з дев'ятнадцятого століття? — випалила я. І вмить спломеніла від сорому.

Дівчина усміхнулась і похитала головою:

— Ні.

— А схожа. Якби я заплела твоє волосся у риб'ячий хвіст, ти б сама побачила. Дуже русалкова, скажи? — запитала я в Кайри.

— Якби русалки носили картатий одяг, — холодним тоном відказала Кайра, незмигно дивлячись на незнайомку.

— Ти ж творчість? — спитала я, хоч уже знала. Відчула.

— Я *творчість*? — лукаво всміхнулася вона, наче думка про це її потішила.

— Вона мала на увазі, чи ти з нового потоку літературної творчості? — уточнила Кайра, що мене трохи роздратувало. — Одна з «ретельно відібраної групи», — додала, цитуючи лист про зарахування. — Одна з п'яток.

Дівчина досі вдивалась у мої хмаринки так, що від її погляду в мене горіли щоки. Але не в неприємному сенсі.

— Чи я творчість? — ще раз повільно перепитала вона, так само усміхаючись. — О так. Безперечно.

— Чудово, — сказала я. — Тепер, коли ти тут, мені вже не так страшно.

Сама не знаю, навіщо я це ляпнула, Зайчику. Я справді боялася менше? Чи навпаки?

— Так чудово, що вже не так страшно, — відлунням промовила Кайра. От вона, без сумніву, була ще більш налякана.

— І мені не так страшно, — стиха промовила дівчина, зазираючи нам у вічі. — Хоч інколи страх збуджує.

Вікторія. Так вона назвалась, і це було тривожно досконале ім'я. Мабуть, тому, Саманто, ти майже його й не змінила (твоя проза — це взагалі вибухова суміш правдивості й нахабних вигадок). Хіба жорстко вилучила слов'янську *k*, замінивши її нудною *s* в англійському варіанті. Та одну чарівну деталь її імені ти опустила.

— Мене називають Вік, — сказала вона, дивлячись лише на мене, і чомусь — сама не розумію чому, Зайчику, — це ім'я здалося мені ще досконалішим.